

Зайчик сірий плиг та скок
З поля чистого в лісок.
Через пень, рівчак, колоду;
Ненароком якось в воду,
Спотикнувшись, зайчик — бух!
Де не взявся тут пастух:
Невеличке те хлоп'ятко
Пасло в лісі десь ягнятко.
Отже, скинувши торбинку
Та полатану свитинку,
Хлопчик кинувся в озерце.
А в зайчатка з жаху серце,
Як та пташка, в грудях б'ється!
Та хлоп'я собі сміється:
— А, попався, небораку!
Ще не вмер ти з переляку? —
Бідні сіренькі зайчата!
Небезпечно їм гуляти!
Хто що хоче з ними робить:
Б'є з рушниці, псами гонить,
А до того ще й глузує,
Бо ніхто не зна, не чує,
Як ті зайчики вмирають,
Скільки мук вони приймають!...
Ухопив зайча за вуха,
Хлопчик потім скільки духу
З ним на берег впливає,
Де зайча подіть, шукає.
Бідний зайчик, як билина,
Весь тремтить — лиха година,
Як на світ він народився,
Краще б був він утопився!
Тут замислилось хлоп'ятко:
«Що, як був би я — зайчатко?
Чи то й я б так всіх лякався,
Доки в руки не попався?
Та й з мене б так глузували?
Вбили б, шкурку теж зідрали?...
Як тужила б моя мати!»
У хлоп'яти оченята
Зблищали, мов росою,
Несподівано — сльозою.
— Ну, мій зайчику, на волю!
В ліс біжи по чистім полю!

Плигай знов собі та грайся,
Од людей гаразд ховайся! —
Крикнув хлопчик, а зайчина
Плигнув з рук, як хуртовина,
Що не зміг би й пес догнати
До своєї біг він хати.
